

מסורת הש"ס

(א) וְלֹא־תֵּן לַמַּלְאָכִים וְלֹא־תִּישַׁן עִינְיָם עַל־הַלְּלוּת הַמַּלְאָכִים. (ב) וְלֹא־תֵּן לַמַּלְאָכִים וְלֹא־תִּישַׁן עִינְיָם עַל־הַלְּלוּת הַמַּלְאָכִים. (ג) וְלֹא־תֵּן לַמַּלְאָכִים וְלֹא־תִּישַׁן עִינְיָם עַל־הַלְּלוּת הַמַּלְאָכִים. (ד) וְלֹא־תֵּן לַמַּלְאָכִים וְלֹא־תִּישַׁן עִינְיָם עַל־הַלְּלוּת הַמַּלְאָכִים. (ה) וְלֹא־תֵּן לַמַּלְאָכִים וְלֹא־תִּישַׁן עִינְיָם עַל־הַלְּלוּת הַמַּלְאָכִים. (ו) וְלֹא־תֵּן לַמַּלְאָכִים וְלֹא־תִּישַׁן עִינְיָם עַל־הַלְּלוּת הַמַּלְאָכִים. (ז) וְלֹא־תֵּן לַמַּלְאָכִים וְלֹא־תִּישַׁן עִינְיָם עַל־הַלְּלוּת הַמַּלְאָכִים. (ח) וְלֹא־תֵּן לַמַּלְאָכִים וְלֹא־תִּישַׁן עִינְיָם עַל־הַלְּלוּת הַמַּלְאָכִים. (ט) וְלֹא־תֵּן לַמַּלְאָכִים וְלֹא־תִּישַׁן עִינְיָם עַל־הַלְּלוּת הַמַּלְאָכִים. (י) וְלֹא־תֵּן לַמַּלְאָכִים וְלֹא־תִּישַׁן עִינְיָם עַל־הַלְּלוּת הַמַּלְאָכִים.

ויעבירונו ארבע אמות צרה"ר. הוא הדין דלמיני ר' ויוצא מרשות היחיד לרשות הרבים אלא שזרוב מקומות ועיניים אמרינן יש לחוש להעברת ארבע אמות ואין לחוש להוצאה כגון אם היה מונח בצרמלית או בקרפף או בגינה דלין כאלו אסור הוצאה לאוריינת ואם כאלו אסור העברה צרה"ר או הגביה על מנת ליטלו ולא להוציאו ונמלך להוציאו פטור משום הוצאה אם לא עמד לפוש צינתיס כלאמרינן במסכת שבת (דף ה:) הא סקיננו ליה רצנן ליטלו צניסו. כדקתני ממתינתן המקיניו שיחא כל אחד ואחד נוטל צניסו ומתוך שלא המתת לו אלא צניסו זכור הוא ולא אחי לאפוקי: אלא ראשון. לחשבה נטילתו דאפי' בגבולין חיב לא גזרו ציה רצנן לא בגבולין ולא צניקש אכל שאר הימני שאינו מן המורה אלא צניקש לא חשיבא נטילה דיהו וגזרו ציה רצנן משום חומרה דשבת אף צניקש. ואם תאמר נמלאו צ"ד ממתינן לעקור דבר מן המורה ה' ארבעין צניסות (דף ט: ט: ט: ט: ט: ט) ואל תעשה שאני: אי הכי משום דלתימה בגבולין לא גזרו ציה: האינינה נמי. לדיחא צ"ט ראשון את שמה אין י"ט עד למחר דהוה לן למעבד אלו מעובר: אינהו. צני א"י שעדיין מקדשין על (א) הרחיה: לידחו. לכו אף צניסן ותיבא אידו. וממתינתן ה"ו צניסן פירקין דלעיל (דף מ"א: ט: ט: ט: ט: ט) צניסן דמשמע כל דהו יוס וקרא יתירא הוא דלמיני נמכת צראשון: ראשון אף בגבולין. לאו מרצויא דריש אלא ללקחמם צינס ראשון ולא פירש מקדש משמע אפי' בגבולין: הראשון. ה"ו מיעוטא הוא כלומר צראשון לחודיה הוא דלמינא לך ואף צניסן אטרידן קרא למישרא עטלוט. דרצנן עדיין לא נאסר עטלוט צעולם וצ"ה נחמנו להמירו כאלו: לממשידי לונב. צ"ה נחמנו ללמדן שמכשירי לונב דוחין את השבת כלומר מיקוניה ואפילו לקולו מן הנחמנו ולאגודו: ואומר להלן ימים. צולב מה להלן ימים ולא ליליות כדכתיב צינס הראשון: צמולויס. כדכתיב (ויקרא ט) ופתח אתה מועד שבתו יומם ויללה וגו': סוכה מנותה כל היום ומולואיס מנותה כל היום יוס צעורה ואלא לזאת כדכתיב (שם) ופתח אתה מועד לא תלאו שבת ימים ואומר [שם] תשבו יומם ויללה שבת ימים: שבתו (שבת קרא):

עין משפט נר מצוה

ד א מיי פ"ו מהלכות לונב הלכה ט: ב ב מיי טס ה"ו א ג מיי טס הלכה י טמג ט טש"ע א"ח ט"י מלב טפ"א: ד ז מיי פ"ו מהלכות סוכה [הלכה ה] והלכה ו טמג עשין מג טש"ע א"ח ט"י מלב טפ"א:

לולב וערבה פרק רביעי סוכה

מג.

ויעבירונו ארבע אמות ברה"ר. ה"ה דלמיני ר' ויוצאנו מרה"י לרה"ר אלא שזרוב מקומות ועיניים אמרינן דיש לחוש להעברת ארבע אמות ואין לחוש להוצאה כגון אם היה מונח בצרמלית או בקרפף או בגינה דלין כאלו אסור הוצאה מדאורי"י ויש כאלו אסור העברה צרה"ר או

הגביה על מנת ליטלו ולא להוציא ונמלך עליו להוציאו פטור אם לא עמד לפוש צינתיס כלאמרינן בפ"ק דשבת (דף ה:) כך פ"י צניסנא וטעם זה לא יתכן דגבי העברה נמי אם מתחילה נטלו על מנת שלא להעבירו ארבע אמות אפי' שהעבירו אחר כן לא מייחייב אם לא עמד לפוש צינתיס (ו) וטעם ראשון נראה אי נמי מרה"י לרה"ר אית להו היתירא וליכא למיגזר אכל צרה"ר וזמנין דלאו אדעתיה ומעביר ארבע אמות: ה"ה תקיננו רבנן ליישא בביתו.

דקתני ממתינתן ומתוך שלא המתת לו אלא צניסו זכור הוא ולא נמלך לפוקי וכי תימא א"כ ליתני נמי כל צניסו צניסו כשחל בשבת יודע המורה דמהני קלת האיל דראשון דאורייתא: (ט) ידעינן בקביעא דירחא. לאו משום דלא ידעינן דהא אמרינן צריש צילה (דף ז:) דהאינינה ידעינן אלא עבוד רצנן כאליו לא ידעינן משום גזרה דהס דזימני דגזרו גזרה אחת לקולו וצ"פ מקום שנהגו (פסחים דף ט: ט: ט) דלמיני ליה רצ ספרא (לרבא) כגון אנה דידענא צניקש דירחא צניסו לא עבדינא צניקש מתי לא כמו שפירש צניסו' שהיה צניקש העביר דלמיני אסור כדפירש אלא מפרש צניסו מתי דהוה דיי' היכא דמתו שלוחי תשרי וזמנין דאיל צניסן היכא דמתו שלוחי ניסן ולא מתו שלוחי תשרי דגרינן צהוה דוכתב ניסן אטו תשרי ועדיין מתי יומי כלאמרינן בסוף פ"ק דראש השנה (דף ט: ט: ט) אינינה דידעי בקביעא דירחא אין הכי נמי. אין מקנתו זו קיימא ללקמן ממתינתן לר' דלמיני לא דמי לדיחא נמי לא דמי (וכתיבתא) דקתני מולוינן לונבין לצית הנכנסת מוקמינן צניסן שבת המקדש קייס וצניסוין וא"ת מתי שנה משופר דתנן פרק ד' דר"ה (דף ט: ט: ט) י"ט של ר"ה שחל להיות שבת צניסן צניקש היו לונב שאינו אלא עטלוט צעלנא וכיון דאישתרי צניקש לא חממו צניסו אכל צניקש שופר איכא מעשה חממה וחממו צה טפי ומיחור קשה דלאחר חורבן הקילו שופר טפי מצולב דתנן צרה"ר (טס) משחרב

רבינו הגנאל

ויעבירונו ארבע אמות ברשות הרבים. והיינו טעמא דשופר והיינו טעמא דמגילה. ואקשינן אי טוב רבנן אפי' יום טוב ראשון ושבת יום טוב ראשון דאיתיה מן התורה בבבלין, לא גזרו רבנן בביתו, אבל שאר הימים דליחתו מן התורה בבבלין, גזרו רבנן ליטלו בביתו. ואקשינן אי הכי דאיתיה מן התורה בבבלין, האידנא נידחו לא ידעינן בקביעא דירחא, אבל מפסיקא לא דתיקן שבת. בית הוועד ידידי בקביעא דירחא ידחו. ושניין אין לדידוחו ידידי בקביעא דירחא האידנא נמי דחי, מתינתן בפרק לולב הגזול יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת כל העם מוליכין את הלכות ליליות הכנסת, ובפירקין תנן כל העם מוליכין לולבין להר הבית, ש"מ בומן שבת המקדש קיים הוי מוליכין לולבין להר הבית, אחר שחבב בית המקדש הוי מוליכין לולבין ליליות הכנסת, ונדחת האי סברא, דהא מקשינן לקמן, ושניין לא אידי ואידי בומן שבת המקדש קיים ולא קשיא, במקדש בהר הבית ובבבלין ובבשר המדינות בכנסת, ותרייהו בומן שבת המקדש קיים. יום הראשון דאיתיה מן התורה בבבלין מנא לך. דתניא ולקחתם כל אחד ואחד לכם משלכם. להוציא ביום השלל והגזול. ביום ואפי' בשבת. לאיתויי מכשירי לולב ואליבא דר' אליעזר. ביום למעטי ליליות אליבא דרבנן, אבל לולב לא איצטרך קרא למישרי טלטול. הראשון ואפילו בבבלין. הראשון שאינו דוחה אלא אותו יום הראשון בלבד. סוכה שנהגת בלילות ככתיבים מנא לך.

תורה אור השלם

1. ויקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר ענף תמרין וענף עץ עבות ופרעין וזית ושמחתם לפני ה' אלהיכם שבעת ימים: ויקרא כב מ ספכת השבוע שבעת ימים כל הארץ בישאל אלו שבעת ימים: ויקרא כב מ ופתח אתה מועד השבוע יומם ושמחתם את משרת ה' ולא תבטוהו בי כן ציה: ויקרא ח לה

הגהות הב"ח

(א) גב' ראשון אפילו צניסוים הרשאי ויקרא ונפסקו דף ה מוקי י"ז ללמוד את: (ב) שם אתה אומר יום ואפילו ליליות לא אפי' יוםם ולא ליליות ודין הוא לחמך כלן יוםם והאמר במדואים יוםם מה להלן יוםם ואפילו ליליות אף כלן יוםם ואפילו ליליות אל כלן לרכך וז נאמר כלן יוםם ונאמר להלן יוםם יוםם ונאמר להלן ליליות אף כלן יוםם ולא ליליות נראה למו דומה דין דבר צ"ל: (א) ש"ש ד"ה אינה וכו' על פי הרחיה:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ויעבירונו וכו' וטעם ראשון נראה. עין שורבין דף לז ע"ב מוס' ד"ה הכא צניסן:

מוסף רש"י

אמר קרא ביום ואפילו בשבת. מללא חמיי צראשון, לרשא אלא ככל יום שהוא ראשון לחג (שבת קרא):